

הספרות

האם אני רוצחת?
תגידו לי אתם...

רב המכר של ה - NEW YORK TIMES וספר החודש של ה - SUNDAY TIMES

השקרים שמספרים לנו

"מי-עשה-את-זה
ברמה עולמית"
סטפן קינג

"אדג'י, מותח
ומטלטל"
ליאן מוריאטי

איימי טינטרה

איימי טינטרה

השקרים שספרים לנו

מאנגלית: מור רוזנפלד

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

איימי טינטרה
השקרים שמספרים לנו

Amy Tintera
LISTEN FOR THE LIE

Copyright © 2024 by Amy Tintera
Hebrew Language Copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: שחר אדר
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-70-0 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ללורה, אמה ודניאל.
תודה על כך שיש לכם כל כך הרבה רעיונות.

פרק 1

לוסי

מגיש פורקאסט החליט לנסות להרוס לי את החיים, אז אני הולכת וקונה עוף.

אני מתכננת מה אני הולכת לעשות עם העוף הזה בזמן שאני יושבת בתא שלי בחברת ההשקעות 'וולטר ג'יי בראון' ומחכה שיפטרו אותי. הפסקתי להעמיד פנים שאני עובדת כבר לפני שעתיים. עכשיו אני סתם בוהה במתכונים בטלפון שלי וחולמת על לתקוע לימונים בתחת של תרנגולת.

זה עוף התנצלות, לחבר שלי.

זה כמו עוף אירוסים. זה שהאישה מכינה לחבר שלה כדי לשכנע אותו להציע לה נישואים? רק שזה עוף "מצטערת שלא סיפרתי לך שאני החשודה העיקרית ברצח של חברה שלי". או בקיצור, עוף התנצלות.

"לוסי?"

אני נושאת מבט ממסך הטלפון ורואה את הבוס שלי עומד ליד דלת המשרד שלו. הוא מסדר את העניבה ומכחכח בגרונו.

"תוכלי להיכנס למשרד שלי לרגע?" הוא שואל.

סוף־סוף. ברור שהם החליטו לפטר אותי הבוקר. קירות זכוכית במשרד הם בחירה מוזרה באופן כללי, אבל הם נעשים מוזרים פי כמה, כשיש לך פגישה עם שלושה מנהלים אחרים, וארבעתכם לא מפסיקים להציץ בגנבה בעוזרת שלך – שעליה הם מדברים ללא צל של ספק – לכל אורך השיחה.

"אין בעיה." אני תוחבת את הטלפון לכיס המכנסיים והולכת
אחריי לתוך משרדו הנקי למשעי.

הסדר המופתי מכה אותי בתדהמה אפילו אחרי קרוב לתשע
שנות עבודה תחתיו. הקירות בצבע בז' עירומים לחלוטין. אין אף
קרטון שנדחק לאחת הפינות. השולחן ריק לחלוטין, מלבד המוניטור
והמקלדת.

כשג'רי האנול עוזב את המשרד מדי ערב, הוא מקפיד לא להשאיר
אחריי שום עקבות שעלולים לרמוז שהוא שהה בו בכלל. הוא כנראה
החמיץ את הייעוד שלו כרוצח סדרתי.

מצד שני, הוא בסך הכול באמצע שנות הארבעים שלו. יש לו עוד
זמן להתחיל להתמסר לתחביב חדש.

אני מתיישבת על הכיסא מעברו השני של השולחן ומנסה להעלות
על פניי ארשת נעימה. כזו שלא תסגיר את העובדה שאני מדמינת
אותו ברוגע כרוצח המונים.

(זו תופעת לוואי של להיות מואשמת ברצח: את מתחילה להקדיש
הרבה מאוד זמן למחשבות על הנושא. את מתחילה להתרגל אליו.)

ג'רי שולח יד לגעת בשערו ואז משלב את ידיו במהירות על
השולחן. הוא עושה את זה לעיתים קרובות. אני חושבת שתמיד היה
לו הרגל לשחק עם השיער שלו, אבל עכשיו הוא מקריח, ומה שנשאר
מהשיער שלו קצוץ קצר מאוד.

"אני מצטער, לוסי, אבל אנחנו חייבים להיפרד ממך," הוא אומר,
להפתעתו של אף אחד.

אני מהנהנת.

"לצערי הרב, אנחנו בתקופה של קיצוצים." הוא נועץ מבט בנקודה
ממש מעבר לכתפי, במקום להסתכל לי בעיניים.

"העוזרות האישיות יעברו בשביל שני מנהלים במקביל. צ'לסי
תעזור גם לי וגם לריימונד. אני מצטער."

וואו, צ'לסי ממש נדפקה מכל הסיפור הזה. עכשיו היא תצטרך
לעשות עבודה כפולה בשביל אותו הכסף, והכול בגלל פודקאסט פשע
אמיתי.

"אני מבינה."

אני קמה על רגליי. נראה שג'רי נושם לרווחה כשהוא מבין שאני לא מתכוונת לעשות רעש.

מבעד לקיר הזכוכית האומלל של המשרד אני רואה מאבטח שכבר עומד וממתין ליד השולחן שלי. זה ההליך המקובל כשמפטרים מישהו, אבל אני לא יכולה שלא לשים לב שכל שלוש העוזרות שחולקות איתי תא נסו על נפשן.

נראה שאנחנו לא הולכות לעשות סיבוב דרינקים של "באסה שפיטרו אותך כי את חשודה ברצח" בעתיד הקרוב.

השולחן שלי לא מסודר כמו של ג'רי, ולוקח לי כמה רגעים לאסוף את הספל, בקבוק המים, התיק וכמה שפופרות של משחה נגד יובש לשפתיים. המאבטח לא גורע ממני עין אפילו לשנייה.

הוא מצעיד אותי לעבר המעלית דרך המשרד שדממת מוות ירדה עליו פתאום, בזמן שכולם צופים בנו או מעמידים פנים שהם לא רואים. צ'לסי נראית מעוצבנת.

אני נכנסת למעלית. הדלתות מחליקות ונסגרות. המאבטח רוכן לעברי בחיוך. אחת משיניו הקדמיות מטפסת על שכנתה.

"נו, באמת עשית את זה? באמת הרגת אותה?"

אני נאנחת.

"אני לא יודעת."

"את מדברת ברצינות? זאת האמת?"

דלתות המעלית שבות ונפתחות בדנדרון. אני יוצאת החוצה ומעיפה אליו מבט מעבר לכתפי.

"האמת לא משנה."

פרק 2

לוסי

אני מניחה שזה כנראה לא יהיה הוגן להגיד שפורקאסט הרס לי את החיים.

מבחינה טכנית, החיים שלי נחרבו בלילה שסאָווי נרצחה. ואז הם נחרבו שוב, יום אחר כך, כשהחלטתי לצאת להליכת בוקר מוקדמת לבושה בשמלה מכוסה בדם שלה, שעדיין לא יבש. ואחר כך בפעם השלישית, כשכל תושבי העיירה שנולדתי וגדלתי בה החליטו שאני זאת שרצחה אותה.

אבל גם מגיש פודקאסט שמחליט להחזיר את המקרה לעין הציבור חמש שנים מאוחר יותר, לא בדיוק משפר את המצב.

אני מכינה את עוף ההתנצלות, מפני שהקולגות שלי לשעבר הם לא היחידים שמאזינים לעונה החדשה של פודקאסט הפשע האמיתי של בן אֹוֹנס. החבר שלי, נֵיִיִת'ן, התנהג מוזר כשהוא חזר הביתה מהעבודה אתמול בערב. הוא הגיע באיחור והדיף ריח של בירה, והוא ממש נמנע במכוון מלהסתכל עליי. היה ברור שמישהו סיפר לו.

אם להיות כנה, לא הייתה לי שום כוונה לספר לו על זה בעצמי. ניית'ן לא גילה עניין בשום דבר כמעט זולת עצמו, אז לא חשבת שהנושא יעלה.

יצא לי להכיר הרבה מאוד גברים שקועים בעצמם, אבל ניית'ן התעלה על כולם. זה הדבר האהוב עליי אצלו. אני אפילו לא זוכרת מתי הייתה הפעם האחרונה שהוא שאל אותי שאלה אישית. כשסיפרתי

לו שהייתי נשואה שנתיים בתחילת שנות העשרים שלי, הוא אמר, "אין בעיה, בא לך ללכת לסרט?"

אני מאמינה שהוא בטח חיפש אותי בגוגל בשלב מוקדם כלשהו של היחסים שלנו, אבל המקרה לא עורר תשומת לב תקשורתית בקנה מידה ארצית, ומעולם לא עצרו אותי בפועל על רצח, אז צריך להשקיע טיפה מאמץ כדי לקשר אותי לסיפור. וטיפה זה הרבה יותר מדי בשביל ניית'ן.

אבל עכשיו, הודות למגיש הפודקאסט הכי פחות אהוב עליי, המילה "רצח" היא הדבר הראשון שקופץ כשרושמים בגוגל את השם "לוסי צ'ייס". אז אני מכינה עוף התנצלות ומתכוננת לרגע שהוא יזרוק אותי. שנייה בערך אחרי שפיטרו אותי.

אם להיות הוגנת כלפי בן-חתיכת-חרא-אוונס, ניית'ן ואני כנראה היינו מחזיקים מעמד ביחד רק עוד חודש גג, אולי חודשיים, גם בלי שמישהו היה מכניס בהפתעה את גורם הרצח למשוואת הזוגיות שלנו. יצאנו שלושה חודשים בסך הכול כשהוא הציע לי לעבור לגור איתו. חוזה השכירות שלי בדיוק הסתיים ועדיין היינו בשלב הסקס מסביב לשעון של היחסים, אז זה נראה כמו צעד הגיוני בזמנו. גם ככה הייתי שם כל ערב.

למרבה הצער, השלב ההוא הגיע לקיצו שבועיים בערך אחרי שעברתי לדירה. אני די בטוחה שניית'ן התחרט על ההחלטה שלו, אבל הוא מהבחורים האלה שמוכנים לעשות הכול כדי להימנע מעימות. וכך מצאנו את עצמנו גרים יחד במבוכה כבר חודשיים, אף שאני די בטוחה שאף אחד מאיתנו לא מרוצה מזה במיוחד.

אני מקווה שכל הגברים אי שם, שלא מסוגלים להתמודד עם עימותים, ילמדו מזה משהו – אם לא תגדלו ביצים ותאזרו אומץ לזרוק את החברה שלכם, אתם עוד עלולים למצוא את עצמכם חולקים מיטה עם חשודה ברצח לתקופה בלתי מוגבלת.

דלת הכניסה נפתחת וברוסטר רץ לקדם את פניו של ניית'ן, זנבו מכשכש בהתלהבות.

אני אשקר לכם ולעצמי אם אגיד שפרצוף הלבדרור הקטן, הצהוב והשעיר של ברוסטר לא היווה שיקול מפתח בהחלטה שלי להמשיך

לגור עם הבחור הזה. ניית'ן הוא אכן אחד הבחורים הממוצעים ביותר שאפשר לדמיין, אבל יש לו טעם מעולה בכלבים. וגם טעם לא רע בכלל בדירות. הדירה – שמונים מטרים, חדר שינה אחד, עברה שיפוץ לא מזמן – כוללת מדיח כלים וגם מכונת כביסה-מייבש בתוך הבית, והיא טובה הרבה יותר מכל מה שיכולתי להרשות לעצמי אי פעם בלוס אנג'לס. יש בה רצפות עץ מלא אפורות כאלה ומשטחי עבודה משיש לבן מבהיק במטבח. הם אומנם לא טרנדיים כפי שהיו פעם, אבל עדיין מצהירים בבירור שגובה שכר הדירה שאתם משלמים, יחריד אנשים שגרים בכל מקום אחר.

"היי, חמוד." ניית'ן מקדיש זמן רב לליטוף הכלב שלו ומתאמן להימנע מלהביט בי. "משהו מריח טוב." "הכנתי עוף."

הוא מזדקק לעמידה ומעיף לעברי מבט לבסוף. תשומת ליבו מתמקדת בעוף המצטנן על הכיריים. "מעולה." הוא משחרר את קשר העניבה, מסיר אותה במשיכה ופותח את כפתורי הצווארון.

פעם ממש אהבתי לראות אותו עושה את זה. הוא תמיד מותח את הצוואר לצד אחד כשהוא משחרר את הכפתור העליון, ויש בזה משהו ממש סקסי. בכל פעם שהוא היה חוזר הביתה, הייתי מפסיקה את מה שעשיתי ומדלגת אליו כדי לתת לו נשיקה. הייתי מעבירה את ידי בשערו הכהה, המוכרש הצידה בצורה מושלמת לעבודה, ופורעת אותו טיפה, כי אני חושבת שהוא נראה יותר טוב ככה. הוא שם לב שאני נועצת בו מבט ונראה דרוך פתאום.

"אני, אה, אני רק הולך להחליף בגדים." הוא נמלט אל חדר השינה כאילו אני עלולה לדרוף אחריו ולנשק אותו.

אני שולפת מזלג וסכין לפריסת העוף, שמתחיל להיראות לי כמו רעיון גרוע עכשיו. אולי בכלל לא אכפת לי ממנו מספיק בשביל להתנצל.

מצד שני, אם ניית'ן יזרוק אותי מכל המדרגות אני אצטרך למצוא

מקום חדש לגור בו, ובעלי בית נוטים להציב כל מיני דרישות הזויות, כמו לספק הוכחה שיש לך הכנסה קבועה.

אני דוקרת את העוף בדיוק ברגע שניית'ן חוזר לחדר. הוא בולע את רוקו, הגרגרת שלו עולה ויורדת, ולשבריר שנייה אני מדמינת את עצמי נועצת בו את המזלג עמוק בצוואר. למזלג שתי שיניים חדות, אז הוא יותר אחריו צמד חורים תאומים, כמו נשיכת ערפד.

ידי השנייה אוחת בסכין, ואני בוהה בו, חמושה בכלי נשק שונה בכל יד, ממתינה. אני רוצה שהוא יהיה הראשון שיגיד את זה. הוא הרי זה שחושב בבירור שאני רוצחת; הוא צריך להיות זה שאומר את זה קודם. אני די בטוחה שאלה הכללים.

אני בוהה בו. הוא בוהה בי.

בסופו של דבר, הוא שואל, "איך היה בעבודה?"

"פיטרו אותי."

הוא עובר לידי בזהירות ושולח יד אל הדלפק הסמוך למקרר.

"מגניב. בא לך יין? אני הולך לשתות איזה כוס."

אני ממתינה שהמילים שאמרתי יחלחלו, אבל הוא פשוט מושיט יד

אל בקבוק היין, אדיש לגמרי.

אני דוקרת את העוף בסכין, בדיוק בין החזה לירך. ייתכן שהפעלתי

טיפ־טיפה יותר כוח מהדרוש.

ניית'ן מזנק בבהלה. אני מחייכת.

בקצב הזה, הוא עוד עלול למצוא את עצמו נשוי לרוצחת.

השקרים שמספרים לנו - פודקאסט בהגשת בן אוונס פרק ראשון - "הבחורה הכי מתוקה שפגשת בחיים שלך"

מאיה הארפר: היא רצחה אותה ויצאה מזה נקייה וכולם יודעים את זה. אין בן אדם אחד בפלמפוטון שלא יודע שלוסי צ'ייס רצחה את אחותי. הבעיה היחידה היא שאף אחד לא יכול להוכיח את זה.

מאיה הארפר הייתה בת שמונה עשרה כשאחותה הגדולה, סוואנה, נרצחה. היא מתארת את סוואנה כבחורה כיפית ומתוקה, אישה שמסוגלת לארגן תוך פחות משעה ולגרום לה להיראות כאילו היא עבדה עליה כל החודש.

מאיה: היא פשוט הייתה כל כך נחמדה וידידותית לכולם. והיא הייתה האחות הגדולה הכי טובה בעולם. כשהיא הייתה בתיכון, היא נתנה לי להסתובב איתה ועם החברים שלה לפעמים, ואפילו לא היינו קרובות בגיל. היא הייתה גדולה ממני בשש שנים. לא הכרתי אף אחת אחרת שהייתה לה אחות גדולה, שנתנה לילדה קטנה בת עשר להידבק אליה כשהיא הלכה למשחקי פוטבול.

מאיה שמחה לדבר איתי, אבל היא לא הייתה אופטימית לגבי הסיכויים שלי להצליח לגלות משהו חדש.

מאיה: אתה יודע שהמשפחה שלי שכרה שלושה חוקרים פרטיים שונים, נכון? כאילו, ההורים שלי לא ויתרו אף פעם. אני לא חושבת שנשאר עוד משהו שאפשר למצוא.

בן: כן, אני מודע לזה.

מאיה: אבל אני מניחה שזה לא יכול להזיק. זאת אומרת, עברו

חמש שנים, וזה כאילו לאף אחד כבר לא אכפת יותר
ססאוו ימתה. כולם הרימו ידיים.

הערה מהירה – אנשים שהכירו את סוואנה מתייחסים אליה לעיתים
קרובות כ"סאוו". ככה כולם קראו לה.

בן: אז לא היו שום עדכונים מהמטרה או ממשרד התובע
המחוזי או מאף אחד אחר?

מאיה: לא שמענו מאף אחד כבר שנים. כולם ידעו שלוסי עשתה
את זה, נראה שהם פשוט לא יכלו להוכיח את זה.

בן: ולא היו חשודים אחרים מלבדה בשום שלב?

מאיה: לא. כאילו, לוסי הייתה מכוסה בדם של סאוו כשהם
מצאו אותה. היה לה את העור שלה מתחת לציפורניים,
ועל הזרוע של סאוו היו שריטות וסימנים כחולים בצורת
האצבעות שלה. אנשים ראו אותן רבות בחתונה. לוסי הרגה
אותה. היא הרגה את אחותי ואף פעם לא שילמה על זה,
מפני שלפי המטרה חסרת התועלת שלנו, אין מספיק
ראיות בשביל לעצור אותה.

בן: שמעת איכשהו מלוסי לאחרונה?

מאיה: לא, לא מאז שהיא עזבה את פלמפטון. היא אף פעם לא
חזרה, אפילו שההורים שלה עדיין גרים פה.

בן: למיטב ידיעתך, היא עדיין טוענת שהיא לא זוכרת כלום
מהלילה שבו סוואנה מתה?

מאיה: כן, זה הסיפור שהיא מספרת.

בן: את מאמינה לה?

מאיה: ברור שאני לא מאמינה לה. אף אחד לא מאמין לה.

האם אף אחד באמת לא מאמין ללוסי צ'ייס? האם היא מסתירה משהו,
או שאולי תושבי פלמפטון מאשימים אישה חפה מפשע ברצח כבר
חמש שנים?

בואו נגלה ביחד.

אני בן אוונס, וזהו הפודקאסט **השקרים שמספרים לנו**, המקום שבו חושפים את כל השקרים שאנשים מספרים, ומגלים את האמת.

פרק 3

לוסי

אז מתברר שלניית'ן אין ביצים בכלל.
אכלנו עוף. שתינו יין. שיחקתי עם סכין הקצבים האדירה סתם כדי לגרום לו להזיע קצת. הוא המשיך לחפור לי על העבודה שלו. הוא לא שאל אם אני רוצחת.

האמת שעכשיו אני סקרנית לדעת כמה זמן זה עשוי להחזיק מעמד ככה. כי ברור שהוא רוצה להיפרד ממני כבר די הרבה זמן, ועכשיו הוא גם חושש שאני עלולה לרצוח אותו. הוא הרי חייב לאתר את הביצים שלו מתישהו, ולהעז לומר את המילים "בבקשה צאי מהדירה שלי ואל תנסי ליצור איתי קשר שוב לעולם" בקרוב, נכון?

בצד החיובי, זה ייתן לי יותר זמן לחפש דירה חדשה, בזמן שאשב ואחכה שהבלתי נמנע יקרה. הבוקר כבר הספקתי למצוא מקום עם חדר שינה יחיד ובלתי שום דרישות הכנסה שנשמע מבטיח מאוד. הוא אומנם נראה כמו חורבה בתמונות, ובעל הבית ביקש לראות תמונה של כפות הרגליים שלי כששלחתי לו מייל, אבל שכר הדירה ממש נמוך.

לפעמים אני מהרהרת בעובדה שהגרסה בת העשרים ושתיים של עצמי, הייתה נחרדת עד עמקי נשמתה מהגרסה שלי שמתקרבת לשנתה השלושים. הנשואה הטרייה הזורחת, מרושנת העונג ההיא, עם הבית הפרטי על ארבעת חדרי השינה שבו, שהייתה כל כך בטוחה שהיא פיצחה את סוד החיים ושהעתיד שלה הולך להיות יותר ורוד מוורוד.

נחשי מה, אידיוטית?

בנוסף, הגשתי מועמדות באי רצון לכמה עבודות חדשות במהלך

סוף השבוע, וכבר הספקתי לקבל דחייה ממקום אחד. אין מה להגיד, אני ממש מתאבדת על החיים לאחרונה (בחירת המילים איננה מקרית).

אבל האמת היא שאני לא באמת רוצה עבודה חדשה. שלושה רומנים רומנטיים שלי ראו אור תחת שם עט, והשלישי אפילו נמכר בצורה סבירה. זו תפנית בלתי צפויה, בהתחשב בזה שאני יכולה למנות על אצבעותיי את האנשים שקנו את שני הספרים הראשונים שלי, אבל זה גם אומר שהייתי צריכה לעבוד בשיא המהירות על הספר הרביעי כדי לא לאבד את המומנטום.

ואולי, עם טיפת מזל, הספרים שלי יתחילו להימכר במידה שתאפשר לי להפסיק לדאוג, ולשכוח מחיפוש עוד עבודה משמימה להחריד שתשלם את החשבונות.

ברור שעכשיו אני צריכה להיות מודאגת גם ממגיש פודקאסט מסוים שהחליט לכוון זרקור בוהק במיוחד אל העבר שלי, ואולי גם מהאפשרות שמישהי עלולה לגלות שהסופרת שכתבה את הקומדיה הרומנטית החדשה החביבה עליה, היא חשודה ברצח. האנשים היחידים שיוודעים על הקריירה שלי ככותבת רומנים רומנטיים הם הסוכנת שלי, המוציאה לאור וסבתא שלי, אבל מצד שני, אני גם אחד המקרים החביבים על בלשי אינטרנט חובבים.

המחשבה מהבהבת במוחי ללא הרף במהלך כל סוף השבוע. ביום שני בבוקר אני רצה עוד כמה קילומטרים על ההליכון בחדר הכושר בקומפלקס הדירות של ניית'ן, ואז הולכת לסופר כי אני חייבת לחלוק את רגשותיי עם שוקולד. הרבה שוקולד.

הסופרים בלוס אנג'לס אף פעם לא ריקים, אפילו לא באמצע השבוע, כי לאף אחד כאן אין עבודה אמיתית. אני חומקת מאישה שחוסמת את הכניסה ומדברת בטלפון, לבושה במכנסי טייץ' שכנראה עלו יותר מכל מה שאני לובשת, כולל הנעליים. אבל אין ספק שהם עושים לה תחת מדהים.

אני מפנה את העגלה שלי לאגף הפירות והירקות. אולי אקנה משהו שאוכל לקצוץ לחתיכות זעירות ממש מול העיניים של ניית'ן. (בן אדם נחמד יותר פשוט היה אומר, "הי, שמעת על הפודקאסט,

נכון?" וגואל אותו מייסוריו. אני צריכה לנסות להיות קצת פחות מניאקית. מחר, אולי.)

בלונדינית דקה מתופפת באצבעה על דלורית, ואני מתאמצת בכל כוחי לא לדמיין איך אני חוטפת אותה והולמת איתה במצחה. אבל לשווא. מתברר שיש לי חולשה לדלורית.

אני תוהה אם הדלורית תחזיק מעמד בכלל, אחרי שאטיח אותה בגולגולת אנושית. היא בטח תתפוצץ, והקורבן שלי תצא מכל הסיפור עם כאב ראש עלוב ורסק דלורית מרוח על הפנים.

האישה נושאת את ראשה ורואה אותי מסתכלת עליה. אני מחייכת כאילו לא דמיינתי איך אני חובטת בה למוות בעזרת דלורית. היא מתרחקת מהמעבר ומעיפה בי מבט מוטרד מעבר לכתפה.

אני באמת צריכה להשתדל להיות פחות מניאקית.

אני לא דוצה לחשוב על רצח, אבל נראה שאני פשוט לא מצליחה לעצור את זה. אני לא עושה את זה עם כולם, אבל עדיין דמיינתי שהרגתי לא מעט אנשים.

זה התחיל לא הרבה זמן אחרי שסאווי מתה. כולם אמרו שאני רוצחת, ואני לא יכולתי לקבוע בוודאות שאני לא רוצחת, אז התחלתי לחשוב על כל הדרכים השונות שבהן יכולתי לרצוח אותה. חשבתי שאם אעבור על מספיק אפשרויות, אני עשויה ליפול על אחת שתעורר משהו רדום בזיכרון שלי.

עד כה זה לא עבד. אבל אולי יום אחד זה ינחת עליי. אני אדמיין שאני רוצחת מלצרית בעזרת כוס המילקשייק הריקה שלי ולפתע פתאום הכול יחזור אליי בבת אחת. אה, כן! נכון! סאווי ואני התווכחנו מה יותר טוב, מילקשייק שוקולד או מילקשייק תות, ואז נכנסתי להתקף זעם בלתי נשלט ורצחתי אותה עם הכוס שלי. קח אותי, אדוני השוטר!

הלוואי שהמשטרה הייתה מוצאת את כלי הרצח. זה היה חוסך ממני המון רציחות דמיוניות.

הטלפון שלי מזמזם. אני משפילה מבט אל המסך ורואה את המילה סבתא, שמפתיעה אותי. אנשי מכירות וסבתא שלי – היחידים שעוד משתמשים בטלפון למטרתו המקורית.

אני עונה לשיחה ומצמידה את המכשיר לאוזני.
 "הי, סבתא." הבחור לידי שולח אליי חיוך קטן, כאילו הוא רואה
 בחיוב את זה שאני מדברת עם סבתא שלי. אני הודפת את העגלה שלי
 לפינה, מול הכרוב.

"לוסי, מתוקה שלי! היי, את עסוקה? אני מפריעה לך?"
 היא תמיד שואלת אם היא מפריעה, כאילו היא חושבת שלוח
 הזמנים החברתי שלי עמוס להחריד או משהו. האמת היא שאין לי
 בכלל חברים קרובים, רק כמה מכרים מהעבודה, שבטח לא ידברו
 איתי שוב לעולם.

"לא, סתם קונה כמה דברים בסופר, אני אומרת.
 "מה שלום ניית'ן?"
 "הוא... את יודעת. ניית'ן."
 "את תמיד אומרת את זה, ואני לא ממש מבינה למה את מתכוונת.
 אף פעם לא פגשתי את הבחור הזה."

"הוא בסדר."
 "אני מבינה." היא מכחכת בגרונה. "תקשיבי, אני רוצה לבקש
 ממך טובה."
 "איזו טובה?"

"טובה קטנה, באמת, וחשוב שתזכרי שאני תכף מתה."
 "את אומרת שאת תכף מתה כבר עשרים שנה."
 "טוב, אז המסקנה ההגיונית אם ככה, היא שהרגע הזה קרוב יותר
 מתמיד!" היא מגחכת.

"את שיכורה?"
 "לוסי, השעה שתיים בצוהריים. ברור שאני לא שיכורה." היא
 משתהה רגע. "אני בסך הכול טיפ־טיפונת עליזה יותר מהרגיל."
 אני מחניקה צחוק.

"אז מה רצית לבקש?"
 "החלטתי לעשות מסיבת יום הולדת. מסיבה גדולה. אני מחליפה
 קידומת, את יודעת. השמונה־אפס הגדול מגיע."
 "אני יודעת."

זה אפילו נכון. יום ההולדת של סבתא שלי הוא היחיד שאני זוכרת, בלי צורך בתזכורת של יומן לוח השנה שלי.
"את תבואי, כמוכן?" קולה חדור תקווה.
חרא.

"אני לא יכולה לחגוג יום הולדת בלי שהנכדה האהובה עליי תהיה שם." עכשיו היא עברה לייסורי מצפון.
"ברור לך שזה ממש לא בסדר מצידך להגיד לי שאני הנכדה האהובה עלייך כשיש לך שלושה נכדים?"
"שתינו יודעות שאשלי ובריאן הם הארות."
"אני חושבת שאנחנו עדיין אמורות להעמיד פנים שאנחנו מחבבות אותם."
"טוב, אני לא יכולה לחגוג יום הולדת רק עם הארות."

יש סיכוי טוב שהייתי צוחקת, אלמלא האימה שהלכה ושטפה אותי במהירות.

"את חושבת שתוכלי לקחת קצת חופש מהעבודה?" היא שואלת.
"פיטרו אותי."

"אוי, נהדר! זאת אומרת, אני מצטערת," היא מוסיפה בחיפזון.
"את יודעת שלא אהבתי את העבודה הזאת בכל מקרה."
"אז אני לוקחת בחזרה את ההתנצלות שלי. ברכותיי על הפיטורין."
"תודה."

"אז מאחר שיש לך כל כך הרבה זמן פנוי עכשיו, אולי תבואי לביקור ארוך יותר? לשבוע? כבר דיברתי עם אימא שלך והיא אומרת שאת יכולה להישאר אצלם כמה זמן שתרצי."
"שבוע?" אני צווחת את המילה בקול רם כל כך שאישה חולפת מנתרת בבהלה.

"טוב, הכול קורה ממש ברגע האחרון, ואימא שלך שברה את הרגל והכול... אנחנו נצטרך קצת עזרה כדי לארגן הכול. הייתי מזמינה אותך אליי, אבל אין פה מקום, כמוכן."
המחשבה שאצטרך לבלות יום תמים בעיירת הולדתי גרועה דיה,
אבל שבוע שלם?

שבועה ימים במקום שבו הייתי פעם בחורה מצליחה, ונשואה,

עם המון חברים שקינאו באושרי (המזויף). זה יהיה ההפך הגמור משיבה עטורת ניצחון הביתה. חמש שנים עברו מאז הפעם האחרונה שהייתי שם, ועכשיו אני אדרה פנימה בבושת פנים, גרושה, מובטלת ונטולת חברים. אני אפילו לא יכולה לספר לאנשים שכתבתי שלושה ספרים שראו אור. אני מנתרת בבהלה כשמשמר הלחות של הירקות נדלק פתאום, ומרסס את זרועי יחד עם הכרוב. אני מתרחקת מהדוכן.

"או שאת מעדיפה לבוא עם ניית'ן ולקחת חדר במלון? אני בטוחה שאימא שלך תבין למה את מתאכסנת במלון, אם תביאי אותו איתך." לשבריר שנייה אני מדמינת איך אני מזמינה את ניית'ן להצטרף אליי לביקור בפלמפטון, טקסס. אני תוהה אם אולי זה יהיה הקש האחרון שיגרום לו לזרוק אותי סוף-סוף. ביקור בזירת הפשע הוא כנראה צעד אחד רחוק מדי, אפילו בשבילו.

"את יכולה לומר לא." אני שומעת קול נקישה עדין בצד השני של הקו, כמו קוביות קרח שנחבטות בכוס. "אני יודעת שאת בטח נורא עסוקה..."

"את יודעת שאני אף פעם לא עסוקה."

"זה כל כך מוזר שאת תמיד אומרת את זה. אנשים בגילך בדרך כלל מתגאים כל כך בכמה שהם עסוקים. אחת הבנות מהכנסייה סיפרה לי מאה פעם לפחות שאין לה שנייה לנשום. אני מתחילה לשאול את עצמי אם זאת לא הייתה קריאה לעזרה."

"דיברת גם עם אבא? על זה שאני אישאר אצלם?"

"ברור שלא; אני מנסה להימנע משיחות עם אבא שלך כל זמן שזה מתאפשר לי. אבל קתלין דיברה איתו. לא היינו פשוט מנחיתות אותך עליו בלי אזהרה."

"הוא אף פעם לא אהב הפתעות."

"לא. זה אומר שתבואי?"

אני בוהה בדלורית ושוקלת לפצח אותה על ראשי שלי.

"לוסי?"

אני ממצמצת. "סליחה. דלורית."

"אל תקני דלורית, את באה לטקסס!"

"אוי אלוהים."

"נכון?" היא מלאת תקווה שוב.

אני נאנחת. אני לא מסוגלת לומר לא לבת המשפחה היחידה שאני אוהבת. אחת מהאנשים הבודדים שאני מחבבת בעולם הזה.

"כן. אני באה לטקסס."

קול שקט, קול שאני מנסה להתעלם מקיומו ללא הרף, לוחש

באוזני, "בואי נהרוג –"

אני לופתת את הטלפון בכוח ומשתיקה אותו במאמץ עילאי.

"אוי, נהדר! את חושבת שגם נייתן ירצה לבוא?"

אני שואפת אוויר ברעד. נראה לי שהקול נעלם.

"אני לא חושבת שהוא יוכל לקחת חופש מהעבודה."

"אה, אני מבינה. אין בעיה. טוב, אז אני הולכת לקנות לך כרטיס

טיסה אם ככה. סוף השבוע הזה מתאים לך?"

"את לא צריכה לעשות את זה."

"שטויות, אני רוצה לעשות את זה. אני גם ככה תכף מתה."

אולי כולנו תכף נמות, אבל אני לא מאמינה שהמזל ישחק לי עד

כדי כך.

"אין בעיה, בסוף השבוע הזה." אני שוקלת מחדש את הצהרתה

האחרונה. "רגע, את חולה או משהו?"

"לא עד כמה שאני יודעת, אבל כל החברים שלי מתפגרים כמו

זבובים, אז זה באמת רק עניין של זמן."

"אין על האופטימיות שלך."

"עכשיו תקשיבי רגע, אני כבר לא נוהגת הרבה, אבל נראה לי

שאני אוכל להגיע לאוסטין לאסוף אותך. אם המכונית שלי תניע.

בזמן האחרון אף פעם אי אפשר לדעת איתה."

"אל תדאגי לזה. אני אשכור מכונית. ואקח חדר במלון."

"טוב, זה כבר בטוח לא ימצא חן בעיני אימא שלך."

אני צובטת את גשר אפי באצבעותיי.

"ולוסי?"

"כן?"

"שמעת על הפודקאסט ההוא, כן? זה שמדבר עלייך?"

פרק 4

לוסי

אני צריכה לקנות מזוודה כי אני אף פעם לא נוסעת לשום מקום. היה לי פעם סט מזוודות תואמות מקסים, אבל כשעזבתי את בעלי לשעבר פשוט דחסתי את הבגדים שלי לתוך שקיות זבל.

ברוסטר רץ אל הדלת לקדם את פניי כשאני נכנסת, מרחרח בהתרגשות את המזוודה הסגולה החדשה. ניית'ן בבית, עדיין לבוש במכנסיים השחורים ובחולצה הלבנה המכופתרת שלבש לעבודה. פניו זורחות בתקווה כשהוא מבחין במזוודה. לא נראה לי שמצפה לו עתיד גדול בפוקר.

"נוסעת לאנשהו?"

אני שומטת את התיק שלי על הרצפה. "לא, זה סתם בשביל גופה." שפתיו נפשקות. הוא מעביר את מבטו ממני אל המזוודה וחוזר חלילה.

"מה?" אני משפילה אליה מבט. "אתה חושב שהייתי צריכה ללכת על אחת יותר גדולה?"

הוא בוהה בי שניות ארוכות ולבסוף פולט נשיפה ממושכת, נרגזת.

"אלוהים, לוסי, מה נסגר איתך?"

אני רוכנת ללטרף את ברוסטר. הוא מלקק את ידי, לא מודע כלל למתח השורר בחדר. כלבים לא מתעניינים בפודקאסטים שחוקרים מקרי רצח. יש להם מזל, למניאקים.

"אפילו לא התכוונת להעמיד פנים, הא?" אני שואלת.

"מה?" הקמט הזעיר בין גבותיו מופיע פתאום. יש לו גבות

מושלמות בנוסח לוס אנג'לס, מפוסלות למשעי בידי איש מקצוע מיומן. אישית הייתי מעדיפה שהוא לא היה נמנה על הבחורים האלה שבטוחים שהגבריות שלהם קשורה בקשר הדוק לשגרת הטיפוח שהם מיישמים (או היעדרה).

מראה שתי הגבות המרוטות ללא רבב הללו שלו מעצבן אותי עכשיו.

"הרבה אנשים מעמידים פנים שהם לא באמת חושבים שעשיתי את זה," אני אומרת. "הם מתנהגים כאילו הם רוצים לשמוע את הצד שלי בסיפור, כאילו הם לא החליטו מה קרה כבר מזמן."
"אה. אני, אממ, אני באמת רוצה לשמוע את הצד שלך..."
אני מגלגלת את עיניי. זה שקר ברור כל כך, שאני אפילו לא טורחת להגיב עליו.

יש גברים שממש אוהבים את כל הקטע הזה של חשודה ברצח. בשנתיים הראשונות אחרי שזה קרה, הייתי מקבלת מדי פעם איזה אימייל פלרטטני עם הזמנה לדייט. מחפשי ריגושים, כנראה. או כאלה שרוצים להציל אותי. עלמה דפוקה במצוקה.

אבל מתברר שניית'ן הוא לא אחד מהם.

"את... נוסעת לאנשהו?" הוא שואל, אחרי שתיקה ארוכה.

"לטקסס. סבתא שלי עושה מסיבת יום הולדת."

"אה."

"היא הזמינה גם אותך."

הוא ממצמץ במהירות.

"אני, אממ... אני לא יודע אם אני אוכל... את יודעת, עם העבודה

והכול."

"ברור."

"מתי את נוסעת?"

"ביום שישי. אני אהיה שם שבוע בערך."

הוא מהנהן. אני ממתינה שיציע שאארוז כבר את כל הדברים שלי באותה הזדמנות. הצליל היחיד שנשמע בחדר הוא הד נשיפותיו הקולניות של ברוסטר הבוחן ביסודיות את שולי הג'ינס שלי.

"אז את מתכוונת לספר לי?" הוא שואל לבסוף.

"מה?"

"את הצד שלך בסיפור."

אוי, באמת. מה עשיתי רע? גברים הם כאלה תינוקות מגודלים. הם פוחדים מדי להיפרד ממך ישר ולעניין, אז במקום לעשות את זה הם פשוט מתחילים להתנהג מגעיל או מתפוגגים לאיטם, עד שאת מתעצבנת מספיק וזורקת אותם בעצמך.

חתיכת מהלך מסוכן, להכעיס ככה חשודה ברצח.

"אתה תאמין לי אם אספר לך?" אני שואלת. הטלפון שלי מזמזם.

אני שולפת אותו מהתיק ורואה הודעה מאימא שלי.

את לא לוקחת חדר במלון. אני מכינה לך את חדר האורחים.

אני נחפזת להקליד תשובה.

אני אהיה בסדר גמור במלון.

אני נושאת אליו מבט ורואה שהתשובה לשאלה ששאלתי היא לא מפורש וחד-משמעי.

"כן," הוא משקר טוב.

"אני עדיין לא זוכרת שום דבר מהלילה ההוא, אבל לא הייתי פוגעת בסאווי בחיים." המילים קולחות מפי בקלות. אמרתי אותן מאות פעמים. ניית'ן נועץ בי מבט כאילו הוא ציפה ליותר. הם תמיד מצפים ליותר. הטלפון שלי מצלצל ושמה של אימא שלי מרצד על המסך. אני נאנחת ומקבלת את השיחה בלחיצה.

"את לא הולכת למלון." נימת קולה הפסקנית לא מותירה שום מקום לוויכוח.

"היי, אימא, מה שלומך?" אני שואלת ביובש. ניית'ן ממשיך ללטוש בי את עיניו כשאני יוצאת למרפסת.

"אני בסדר. את לא הולכת למלון."

"סבתא אומרת ששברת את הרגל." אני משפילה מבט, מתבוננת באישה שרוחפת עגלה על המדרכה למטה. כלב פאג קטן מציץ מתוכה, נושא את פרצופו המעוך אל השמש.

"תפסיקי לשנות את הנושא."

"חשבתי שאת אוהבת שאני מנסה לנהל סמול-טוק; להתנהג כמו בן אדם נורמלי וכל הסיפור."

"לוסי". תראו מה זה. כבר הספקתי להתיש אותה, ואני עוד בכלל לא בטקסט.

"תני לאיזו בת דודה לישון בחדר שלי. כולם יגיעו למסיבה, נכון?"
"רק ללילה או שניים. את נשארתי איתנו, יש לנו המון מקום. חוץ מזה, כולם יתחילו לרכל אם לא תבואי הביתה."
אה. זה הדבר היחיד שבאמת משנה לה.

אני מסתובבת ונשענת על המעקה. בפנים, אני רואה את ניית'ן מקליד הודעות בקדחתנות.

"טוב, הדבר האחרון שאנחנו רוצות זה שאנשים יתחילו לדבר עליי מאחורי הגב. אני לא מצליחה לדמיין בכלל איך דבר כזה יגרום לי להרגיש."

"אפילו חדר במלון הכי זול בעיר יעלה לך בסביבות שמונים דולר ללילה, וקשה לי להאמין שהוא יעמוד בסטנדרטים שלך."
"אני מתרשמת מזה שאת מניחה שיש לי סטנדרטים שצריך לעמוד בהם."

אבל יש משהו בדבריה. בהתחשב בזה שבדיוק פיטרו אותי מהעבודה, זה לא יהיה חכם מצדי לכזבו כמה מאות דולרים על חדר במלון, אם אני לא חייבת לעשות את זה.

"פשוט בואי הביתה, לוסי. אל תקשי עלינו עוד יותר."
היא השמיטה את החלק של "כמו שאת עושה תמיד" בסוף המשפט. אני מניחה שכבר נעשה מיותר לציין את זה.
"בסדר. תודה רבה."

"אה." היא נשמעת מופתעת, כאילו לא באמת האמינה שתצליח. נראה שאני מתחילה להתרכך.
"יופי."

"וברצינות עכשיו, איך שברת את הרגל?"
"נפלתי ממכשיר הטיפוס. את מכירה את המתקן ההוא בחדר הכושר, עם המדרגות שעולות ועולות ולא מגיעות לשום מקום? טוב, אז הוא די גבוה, ופספסתי מדרגה אחת ו... זה היה מביך, בלשון המעטה."

"נשמע כואב."

"זה באמת כאב. בכל אופן, אני אתן לך לחזור לענייניך. אה, וסבתא שלך כבר סיפרה לך על ה –"
"כן, אני יודעת על הפודקאסט."

אני משערת שכנראה ידעתי על הפודקאסט הרבה לפני כולם. קיבלתי את המייל הראשון לפני חמישה חודשים.

מאת: בן אוונס

נושא: פודקאסט השקרים שמספרים לנו

היי לוסי,

שמי בן אוונס, ואני עיתונאי ומגיש הפודקאסט השקרים שמספרים לנו. אני חוקר קצת את נסיבות הרצח של סוואנה הארפר והייתי ממש שמח לשבת לדבר איתך. האמת שגם אני גר בלוס אנג'לס, אז אין לי בעיה להגיע לאן שתגיד. בבקשה, תרגישי חופשי לשלוח לי מייל או להתקשר אליי.

תודה,

בן

מספר טלפון: 323-555-8393

לא ענית לי.

חיפוש זריז בגוגל העלה את העונה הראשונה של הפודקאסט שלו, בתוספת לא מעט מאמרים שחלקו לו ביקורות מעורבות מאוד.

"האתיקה העיתונאית שלו אומנם מפוקפקת," נכתב באחד מהם, "אבל אי אפשר להתווכח עם השורה התחתונה!"

מאמר אחר תיאר את בן כ"בעל חזות נערית כובשת," מה שגרם לי לתעב אותו מייד פי כמה. אף פעם לא אהבתי גברים שאפשר לתאר אותם כבעלי חזות נערית כובשת. הם תמיד עפים על עצמם הרבה יותר מדי.

אבל אני אף פעם לא מגיבה על מיילים שקשורים לסאווי, והמניאק הזוחח הזה בהחלט לא עמד לגרום לי לחרוג ממנהגי, אז העברתי את המייל שלו לארכיון והמשכתי הלאה.

מיותר לציין שרוב המיילים שקשורים לסאווי בכל מקרה לא דורשים מענה. לרוב הם כוללים גרסה כלשהי של השאלה "איך את מצליחה לחיות עם עצמך בכלל, חתיכת בת זונה חסרת לב?" או משהו בסגנון "את הולכת להירקב בגיהנום לנצח!" – רק שהם בדרך כלל כותבים "גיהנום" עם א' או משהו כזה, וזה נורא מסיח את הדעת מכוונת המשורר. העלבונות שאנשים מטיחים כך פשוט לא צורבים כמו שהם אמורים, כשהם מאיתים בשגיאות. יכולתי לעשות להם טובה ולתקן אותם, שידעו להבא, אבל מניסיוני, אידיויטים בורים בדרך כלל לא מתים על זה שמתקנים להם את האיות.

אני מתיישבת על המיטה ליד המזוודה הפתוחה שלי ועוברת על המיילים שכן שלח לי לפני חודשים. ברוסטר נוגע עם אפו בעדינות בשקית סוכריות הג'לי שעל שידת הלילה שלי, ואני מסלקת אותו משם ותוחבת אחת מהן לפי.

אימייל שני עם בקשה נוספת להיפגש הגיע כמה שבועות אחרי הראשון, ואחריו הגיע השלישי:

מאת: בן אוונס

נושא: הפודקאסט השקרים שמספרים לנו

היי לוסי,

טוב, מייל אחד אחרון ואז די! הייתי ממש שמח לקבל הזדמנות לראיין אותך ולשמוע את הצד שלך של הסיפור. אני מוכן להיפגש בתנאים שלך, כל מה שתגיד. העונה הזאת של הפודקאסט כבר ממש מתחילה לקבל צורה, ואני חושב שחשוב מאוד שנשמע את הצד שלך של הסיפור.

תודה,

בן

אוי, בן המתוק, התמים. אף אחד לא שם זין על הצד שלי בסיפור הזה. אם להיות הוגנת, הצד שלי בסיפור הוא "אני לא זוכרת כלום", לא בדיוק חומר מלהיב. או אמין, מתברר. אני מציצה מעבר לדלת לעבר ניית'ן, שיושב על הספה ומטביע באלכוהול את רגשותיו המביכים לגבי החברה הרצחנית שלו. זוהר הטלוויזיה מהבהב על פניו המתוחות. ניסיתי להימנע ממחשבות על הפופולריות הגואה והולכת של העונה הנוכחית של הפודקאסט הזה, אבל עכשיו אני כבר לא מצליחה לעצור את עצמי. אני מגגלת את המילים *בן אוונס השקרים שמספרים לנו*. תמונה שלו צצה מיד. הוא נראה זחוח להפליא.

יש המוני כתבות ומאמרים על הפודקאסט הזה שלו. אתרי הפשע האמיתי הרגילים כבר התחילו לפמפם את הסיפור במרץ, אבל הוא כבר הספיק לגלוש ולהתפשט גם לאמצעי תקשורת שונים בכל רחבי ארצות הברית.

'אנטרטיינמנט וויקלי', 'ואניטי פייר' ועוד מלא מקומות אחרים פרסמו כותרות ומאמרים. דברים בסגנון: "הכירו את תעלומת הרצח בעיירה הקטנה שהולכת להפוך להתמכרות הפשע האמיתי החדשה שלכם" וגם "באים בשביל הרצח, נשארים בשביל המבטא: הפודקאסט *השקרים שמספרים לנו* מוציא מהקבר פרשיית רצח אכזרית בטקסס".

טוויטר מוצף לחלוטין בתיאוריות שונות ומשונות. נראה שאנשים נחלקו לשני מחנות יריבים, כי אני רואה את צמד המילים "#בצד_של_סאווי" צץ פעם אחר פעם. ההגיון אומר שאם יש "צד של סאווי", אמור להיות גם "#צד_של_לוסי", אבל אני לא מצליחה למצוא שום ראיה לקיומו של מחנה כזה.

ועכשיו, כשאני מודעת למבול תשומת הלב התקשורתית שהפודקאסט זכה לה פתאום, אני גם יודעת בוודאות מוחלטת שאין בן אדם אחד בפלמפטון שלא מקשיב לדבר הארור.

אני משפילה מבט אל ברוסטר, ומצטערת שלא המצאתי תירוץ שהיה חוסך ממני את כל הנסיעה הזאת. הייתי צריכה להגיד לסבתא שרוב הסיכויים שהנוכחות שלי ביום ההולדת שלה תהרוס לה את כל האירוע. אני הקלף המנצח ששולפים במסיבות כשאנשים מתחילים

להשוות סיפורי משפחות דפוקות, אנקדוטה מעולה לשיחות מסיבה, לא מישוהי שמזמינים למסיבות בפועל.

אבל סבתא שלי אף פעם לא מבקשת ממני שום דבר, ולא ראיתי אותה מאז עזבתי את פלמפטון לפני קרוב לחמש שנים. היא בחיים שלה לא הייתה על מטוס ולא היה שום סיכוי שהיא עולה על הדבר המחורבן הזה כגילה, במילותיה שלה. היא גם ציינה בכמה הזדמנויות שהיא מפחדת שיפטמו אותה בכפייה בקייל, אם היא אי פעם תעז לדרוך על אדמת קליפורניה.

טקסנים מתעבים את קליפורניה. זאת אחת הסיבות שהחלטתי לעבור לגור שם. חוץ מזה, כל בני הדודים שלי הם חארות קטנים ורוחים. סבתא צודקת – אי אפשר לצפות ממנה לערוך מסיבה לחארות בלבד.

ואם אני מתכוונת לנסוע, אז כדאי שאסע חמושה בידע. אני פותחת את אפליקציית הפודקאסטים שלי ומוצאת את השקרים שמספרים לנו.

אני מאזינה לפרק הראשון בזמן שאני מתחילה לארוז.

השקרים שמספרים לנו - פודקאסט בהגשת בן אוונס פרק ראשון - "הבחורה הכי מתוקה שפגשת בחיים שלך"

אני מגיע לאוסטין ביום שלישי, ואם לומר את האמת, אני מתאכזב לנוכח היעדרם הבולט של כובעי קאובוי.

זאת הפעם הראשונה שלי בטקסס, והיו לי חזיונות שכללו רחובות עמוסי מסעדות ברביקיו וחנויות שמוכרים בהן מגפי בוקרים, ואת כל שאר הדברים שצריך בשביל לרכוב על סוס. אוכפים, אולי? אין לי מושג. אני לא יודע שום דבר על סוסים. אף פעם לא עשיתי אפילו את הקטע התיירותי הזה של לרכוב על סוס בגבעות אל איי עד לפתחה של מסעדה מקסיקנית, להעמיס כמה מרגריטות ואז לרכוב את כל הדרך חזרה. זה תמיד נראה לי כמו רעיון לא משהו בכלל.

מצד שני, נמל התעופה באוסטין הוא אוסטיני להפליא. זה ניכר ממבט ראשון, אפילו שזאת הפעם הראשונה שלי בעיר. שלטים רבים מכריזים שהגעת לבירת המוזיקה העולמית, ויש להקה שמנגנת באחד מאזורי המזון המהיר, רק למקרה שפקפקת בנכונות העובדה הזו לרגע. גיטרות דקורטיביות פזורות בנקודת איסוף המזוודות. לא תצליחו למצוא אפילו סניף אחד לרפואה של סטארבקס או מקדונלדס בכל רחבי נמל התעופה. אולי יצא לכם להיתקל פעם בסלוגן *שומרים על אוסטין מוזרה?* אז החלק השני של הסלוגן הזה, החלק שאף אחד לא זוכר, הוא *תומכים בעסקים מקומיים*. בנמל התעופה של אוסטין יש בתי עסק מקומיים בלבד.

אני שוקל לאכול איזו מנת ברביקיו לפני שאני יוצא לדרך, אבל לאכול ארוחת ערב בנמל תעופה ישר אחרי שנוחתים נראה לי מדא לא להחריד, אז אני מוותר על התענוג, נכנס למכונית השכורה שלי ונוסע לפלמפטון.

זהה המקום שבו טקסס מפסיקה להיות מה שמצפים לו. היא

ירוקה מאוד. אני מניח שציפיתי להגיע למדבר. ולפתע – רק כדי להוכיח סופית כמה אני מטומטם – מתחיל לרדת גשם שוטף כל כך, שאני נאלץ לעצור בשולי הכביש במשך דקות ארוכות לפני שאני יכול להמשיך בנהיגה. הגשם הופך למבול אפוקליפטי ממש, ואני מתחיל לשאול את עצמי אם יכול להיות שעשיתי טעות כשבחרתי לעבוד על התיק הזה.

תקשיבו, אני הולך להיות אמיתי איתכם. כשישבתי במכונית היא וחזיתי במטר האפוקליפטי, שקלתי ברצינות לחזור לנמל התעופה ולעלות על מטוס שיחזיר אותי הביתה.

והאמת שהברביקיו הוא עדיין לא יצא לי מהראש.

בסופו של דבר, אחרי שהגשם נחלש קצת, אני ממשיך הלאה באומץ, רעב ומתוח, ומגיע לפלמפטון, טקסס, אחרי שעתיים בערך. (מוזיקת קאנטרי)

פלמפטון היא עיירה ציורית ומקסימה בארץ הגבעות של טקסס. חמישה עשר אלף איש קבעו בה את משכנם והמספר הזה גדל והולך מדי שנה. פלמפטון היא עיירה תיירותית בשל קרבתה לכמה וכמה יקבים בארץ הגבעות, אבל היא הפכה גם ליעד פופולרי לזוגות צעירים שרוצים לברוח מהערים הגדולות. מערכת החינוך הציבורית כאן היא אחת הטובות בטקסס.

אזור העיר התחתית הומה תיירים כשאני מגיע, אבל עדיין, לא מעט מקומיים מזהים אותי כשאני משוטט ברחוב. איש אחד אפילו צועק שהוא לא יכול לחכות לפרק הבא של הפודקאסט. מתברר ששמי הולך לפניי.

העיירה מושתתת על בתי עסק מקומיים בעיקר, אבל כמה רשתות כבר מצאו את דרכן אליה בעקבות הגידול שחל באוכלוסייתה בעשור האחרון. הסניף הראשון של סטארבקס נפתח כאן לפני שנתיים, וחמישה אנשים לפחות מתלוננים על זה בפניי ביומיים הראשונים שלי בעיירה.

אבל לחרדת כל תושבי המקום, מקור פרסומה העיקרי של פלמפטון היה ונשאר הרצח של סוואנה הארפר. מרבית אנשי העיירה

לא מעוניינים לאמץ שום מאפיין של החיים בעיר הגדולה – המשפחות של מחציתם חיות כאן מזה דורות, כמו משפחתה של לوسی צ'ייס, והמחצית השנייה עברה הנה בכוונה מוצהרת להתרחק מחיי העיר הסואנים, כפי שעשתה משפחתה של סוואנה הארפר. הם לא אוהבים את זה ששמה של העיירה השקטה שלהם נודע ברבים בעקבות רצח מחריד.

רבים בפלמפטון שותפים לתחושה הזו – מה שקרה לא היה אמור לקרות כאן. דברים כאלה קורים במקומות רעים, לא בעיירות שכל התושבים בהן מכירים זה את זה והולכים לאותה הכנסייה.

נורמה נותנת לי כמה טיפים על מנהגי המקום כשאני עושה צ'ק־אין במלון שלי. היא אישה ידידותית בשנות החמישים לחייה שמאיישת את דלפק הקבלה מדי יום עד שש בערב, לא כולל סופי שבוע.

נורמה: ואל תלך לבר בפרנקלין, כל התיירים הולכים להשתכר שם. בפעם האחרונה שישבתי שם הייתה חבורה של בנות שעשו מסיבת רווקות וזרקו קונפטי בצורת בולבולים. אתה מאמין? מכל הדברים בעולם. לקח לי שעות עד שהצלחתי להוציא את כל הבולבולים מהשיער אחר כך.

בן: זה... מצער.

נורמה: לך לבר בהמשך הרחוב, על מִיין. בְּלוֹבוֹנט טַאוּוֹרן.

בן: אני אזכור את זה, תודה רבה.

נורמה: אתה מקליפורניה?

בן: כן, מלוס אנג'לס. טוב, מסן פרנסיסקו, במקור. אבל היום אני גר באל־איי.

נורמה: אתה יודע שכל חתיכת המדינה הזאת הולכת להישבר בקרוב ולשקוע באוקיינוס, כן?

בן: שמעתי על זה משהו.

נורמה: אתה יודע שגם לوسی צ'ייס גרה שם עכשיו? אישה מחרידה. סוואנה הייתה מלאכית קטנה. פשוט הבחורה הכי מתוקה שפגשת בחיים שלך. אני מקווה שתתפוס את התחת הרצחני שלה ותמרח אותה בזפת ונוצות.

יש לציין שהסנטימנט המסוים הזה שהביעה נורמה, היווה תמה בולטת בימים הראשונים שביליתי בפלמפטון.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן